

kohhe uskus, waid eßsite járrele kusas. Ja sedda teagi temina ka nüüd, ühhelegi san- na sest lausumatta, nenda et keelmatte Jür- rige kihlamisse jodud walmistati.

Keik ümberkaudsed Moisnifikud, ning ka Jürri ja Dio selts palluti kofko; ja kui Preilnit piddi kihlatama, kutsuti ka neid omma Woõrastega seõna. Agga kohhe kui nad ollid sisje astund, kutsutas Herra neile, et ta neid õnggusi asjo neist teáda sa- nud, mis tedda aiand neid mõuma, ning selle wibhaga ütles ta: **Se**, kelle omma nüüd ollete, kandko hoost teie eest — Hob- boosed on walmis, teid árrawima.

Sedda neile sündiwad, ei lootnud enamam se, kes ni wágga neid olli árralaitnud, ja Jürri ja Dio jáid otse kui mahhalddud — Prielin ja Praua ehmatasid nisammoti. Gest Herra olli õigust-teggia mees küs; siiski, mis ta arvas õige ollewad, ei sen- na tohtind teine putuda. Ommeti küssis Praua: Mis furja nemmad siis on tei,

mud? — Sedda üttelgo neile nende enne- se süddame-tunistus, kostis Herra. Siis ka, ub kaup! húdis Dio, sest meie süddas med on selged. Herra wastas: willi, mis selge, töstab hind — Perge ka-ub tuse kätie. Olleme teid armastanud kui issa! ütles jälle Dio, nággite kül meie halledust, kui ni haige ollite. On ka sedda halledust mis pettab, wastas Herra. Agga kui teie haigus hakkas wa-uma, kostis Jürri, siis tulli sesamma Dio, rõmo nuttes, sedda meile rákima — kust se touseis kui süddamest? ja mis süddamest touseb, touseb taewa. — Minna ollen teid münud! húdis Herra nüüd waljo sannaga, wottis Kirja kallitsest ja andis sedda kubjale, ütteldes: se kulu- tab, kelle omma nemmad on; hobboosed on walmis, neid seõna riima. — Õðgo omme- ti nemmad ja nende woõrad enne veel al. Eeggi ukse lahti, ja satis neid ja nende seltsi minnema.

Woib kül arwata, mis raske melega